Rola Izraela w Wieku Tysiąclecia

Wiekiem Tysiąclecia (jak wskazuje nazwa, długość jego trwania wynosi tysiąc lat) określamy okres chronologicznie mający miejsce po Armagedonie ziemi, a więc należący do przyszłości. Na podstawie dwóch fragmentów (Obj. 21:1; 2 Piotra 3:13) stwierdzić możemy, że określenie Armagedon nie odnosi się do zupełnego zniszczenia ziemi, a oznacza raczej diametralną zmianę na ziemi – taką zmianę, że będzie można mówić już o „nowej ziemi”. Wersety te mówią także o „nowym niebie”. Fragmenty te świadczą o istnieniu dwóch faz przyszłego Królestwa Chrystusowego (inne określenia tysiącletniego panowania Chrystusa z kompletnym Kościołem – a więc i Wieku Tysiąclecia): fazy duchowej i fazy ziemskiej.

Wspominając o fazie duchowej Królestwa Chrystusowego mamy na myśli szczególną grupę ludzi, która obecnie przygotowuje się do przyszłej boskiej chwały. Kościół, który rozwija się już teraz na ziemi, w przyszłości ma funkcjonować jako byt boski, a więc duchowy. Dodatkowo klasa Wielkiego Grona, która ostatecznie nie dopełni tzw. Przymierza Ofiary, także posiadać będzie naturę duchową (ale na pewno nie boską). Wynika to z faktu, że poświęcając się Bogu na służbę, zrzekli się oni możliwości przyszłego życia na „nowej ziemi” na rzecz większych nadziei. W fazie duchowej nie został wymieniony Izrael jako cały naród, a to dlatego, iż w Wieku Tysiąclecia nie będą oni żyli w niebie. Dla nich przewidziane jest życie na nowej ziemi, tak samo, jak dla całej ludzkości powracającej do doskonałego stanu. Spróbujmy skupić się teraz konkretnie na narodzie izraelskim i roli, jaką odegrać ma w „czasie odnowienia wszechrzeczy” (Dzieje Ap. 3:21).

Praojcowi Izraela – Abrahamowi – sam Pan Bóg dał obietnicę:

> *Będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak liczne potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza […] I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi…* – 1 Mojż. 22:17-18.

Także ten fragment wspomina o dwóch przyszłych fazach: duchowej (zobrazowanej w gwiazdach na niebie) oraz ziemskiej (zobrazowanej w piasku na brzegu morza). Potomstwo Abrahama, a więc Izrael, miał stać się źródłem błogosławieństw dla wszystkich narodów. Z kart biblijnych historii widzimy, że nic, co moglibyśmy określić błogosławieństwem odczuwalnym dla całego świata, nie miało miejsca za życia Abrahama. Zdajemy sobie więc sprawę, że obietnica ta miała wykonać się w dalekiej przyszłości. Izraelitą był nasz Zbawiciel Jezus, który złożył okup za rodzaj ludzki i to dzięki Niemu możemy mówić o jakiejkolwiek nadziei przyszłego życia dla kogokolwiek z ludzi. Słowa tej obietnicy możemy dodatkowo porównać z innymi tekstami biblijnymi, aby dojść do wniosku, że w przyszłym wieku restytucyjnym (Wieku Tysiąclecia) cały cielesny Izrael ma stać się kanałem błogosławieństw udzielanych całej ludzkości. Poruszając ten temat musimy rozwinąć zagadnienie tzw. Nowego Przymierza.

Określenie to pojawia się we fragmencie proroctwa Jeremiasza:

> *Oto idą dni – mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze* – Jer. 31:31.

Podział na Królestwo judzkie i izraelskie nawiązuje do podziału królestwa izraelskiego po rządach króla Salomona. Wcześniejszy fragment opowiada o powrocie narodu izraelskiego do ich ziemi: *Oto sprowadzę ich z ziemi północnej i zgromadzę ich z krańców ziemi…* – Jer. 31:8. Względnie niedawne utworzenie Państwa Izrael po dwóch tysiącach lat nieistnienia i ciągły powrót Żydów do ziemi ich praojców może upewniać nas o prawdziwości słów biblijnych. Słowa przytoczonego proroctwa należy odnosić wciąż do przyszłości, jako że nie wszyscy Izraelczycy powrócili jeszcze do swojej dziedzicznej ziemi. Także we fragmencie proroctwa Ezechiela 34:11-31 odnajdujemy stwierdzenie: *Zawrę z nimi przymierze pokoju,* co także odnieść należy do przyszłego Przymierza Nowego, gdzie mianem Pasterza (werset 23) określony jest Jezus Chrystus.

Przymierze Nowe, tak jak Przymierze Zakonu dane Izraelitom na pustyni, wynika z obietnic danych Abrahamowi. Podobnie jak Przymierze Zakonu, które przez zupełne posłuszeństwo Jego Prawu mogło zapewnić człowiekowi wieczne życie na ziemi, tak Nowe Przymierze Pokoju także wymagało będzie posłuszeństwa wobec Pana Boga – strony oferującej to Przymierze. Możliwa będzie śmierć za własne przewinienia (Jer. 31:30). Przymierze Nowe ma zastąpić Przymierze Zakonu (Hebr. 8:6-7). Na podstawie fragmentu z listu do Rzymian 11:25 stwierdzić można, że będzie mogło być ono zawarte po skompletowaniu klasy Kościoła. Przymierze to jest określane także jako przymierze wieczne, ponieważ nie będzie miało końca (Ezech. 37:26). Możemy określić strony Przymierza Nowego, którymi są Bóg oraz cały naród izraelski. Pojęcie przymierza możemy uprościć do umowy, w której

strony mogą określać jej warunki i wymagania jak np. wspomniane posłuszeństwo Izraela wobec Zakonu wypisanego w ich sercu. Umowy często posiadają także pośrednika, a więc osobę ułatwiającą kontakt obu stron. Takim Pośrednikiem, wspomnianym już Pasterzem, jest Jezus:

> *I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani* [Izrael]*, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne* – Hebr. 9:15.

Granice Izraela określone są w księdze Ezechiela 47:13-21. Stolicą Izraela według izraelskiego prawa jest Jerozolima, jednak większość krajów nie uznaje jej jako stolicę, a rolę tę pełni miasto Tel Awiw. Wynika to z faktu, iż nie uznawana jest przez te państwa suwerenność Izraela nad całą Jerozolimą. W Ewangelii wg św. Mateusza 5:35 Jerozolima nazwana jest miastem wielkiego króla – Boga. Jerozolimę bezsprzecznie można określić jako przyszłą stolicę ziemi, co dodatkowo poświadczą dalej przytoczone wersety.

Zatem czy Izrael będzie odgrywać jakąś rolę? *W owym dniu podniosę upadającą chatkę Dawida i zamuruję jej pęknięcia, i podźwignę ją z ruin, i odbuduję ją jak za dawnych dni, aby posiedli resztki Edomu i wszystkie narody, nad którymi wzywane było moje imię, mówi Pan, który to czyni* – Amos 9:11-12. Na podstawie tych słów możemy przypuszczać, że Izrael będzie przewodzić wszystkim narodom w fazie ziemskiej Królestwa Chrystusowego. Błogosławieństwa Izraela będę wiadome wszystkim (Ezech. 36:36). Słowa proroctwa Zachariasza 8:13-23 informują nas, że w przyszłości inne narody będą szły do Jerozolimy, aby tam *szukać Pana Zastępów* i *przebłagać oblicze Pana*. Werset 23 wspomina o 10 mężach, którzy uczepią się jednego Judejczyka mówiąc: *Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg*. Izrael ma być zatem wzorem dla wszystkich narodów, ma pokazywać jak należy oddawać Bogu cześć i być Mu posłusznym. Oprócz odpowiedzialności bycia wzorem dla innych, pośrednio dzięki nim także cała ludzkość korzystać będzie mogła z błogosławieństw Nowego Przymierza, zapewniających wieczne życie na warunkach posłuszeństwa ówczesnemu Prawu. Błogosławieństwa Izraela dosięgną całej ludzkości jako ich córek (Ezech. 16:61). *I pójdzie wiele narodów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana i do świątyni Boga Jakub, i będzie nas uczył swoich dróg, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon i słowo Pana z Jeruzalemu* – Mich. 4:2. Zacytowane słowa, pojawiające się także w proroctwie Izajasza 2:2-4, wskazują, że Jerozolima będzie ziemskim źródłem słów Pana do całej ludzkości, ponieważ *ziemia będzie pełna poznania Pana* (Izaj. 11:9).

Dodatkowo spojrzeć można na Boski Plan Wieków. „Izrael przywrócony do łaski”, w obrazowej piramidzie, usytuowany jest powyżej całego żyjącego rodzaju ludzkiego pomimo to, że będą mieli oni taką samą doskonałą naturę ziemską (linia N). Widzimy, że Izrael zostanie przywrócony do łaski Najwyższego Boga i także odgrywać będzie kluczową rolę w powrocie całego świata do pokoju i harmonii ze Stwórcą. Wypełnione zostaną słowa obietnicy danej Abrahamowi:

> *I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi* – 1 Mojż. 22:18.

Kisała Jakub